

Arrest

nr. 262 022 van 11 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat AUNDU BOLABIKA
Square Eugène Plasky 92-94
1030 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 3 oktober 2021 tot teruggrijping (bijlage 11) en intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. NTINI KASOKO, die loco advocaat AUNDU BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster biedt zich op 3 oktober 2021 aan bij de grenscontrole op de luchthaven te Zaventem.

1.2. Op dezelfde dag wordt een beslissing tot terugdrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“naam K. voornaam P. Z.

geboren op (...)1990 geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te Congo (Dem. Rep.)

houder van het document paspoort nummer xxx

afgegeven te MINAFFET op : 18.01.2018

houder van het visum nr. xxx van het type C afgegeven door België

afkomstig uit KINSHASA met Brussels Airlines (SN358), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart te zijn uitgenodigd door het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika voor een 3 maanden durend onderzoek, haar verblijf hier werd tevens volgens haar verklaringen georganiseerd door het Museum. Het onderzoek kadert in de finalisering van haar doctoraat. Alle documenten die betrokkene voorlegt om haar verklaring te staven zijn echter van een dubieus karakter en moeilijk te controleren op echtheid. Niet tegenstaande het een onderzoek betreft, belangrijk voor haar doctoraatsthesis, kan betrokkene het verloop van het onderzoek heel moeilijk toelichten en blijft zij heel vaag in haar omschrijving ervan noch weet zij hoe haar verblijf er zal uitzien. Betrokkene is zeer onduidelijke over haar gedane studies en actuele beroepsbezigheid. Verder kan betrokkene niet aantonen ook maar eenmaal persoonlijk contact te hebben gehad met iemand van het museum. Na contact met betrokkenes zus, legaal woonachtig te Ninove, blijkt betrokkene gerante te zijn van een feestzaal en 3 maand bij haar te zullen verblijven, tegenstrijdig met betrokkenes verklaring en reismotief. Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: duidelijke, onweerlegbare, documenten doctoraatsstudies, contacten museum. Betrokkene is zeer onduidelijke over haar gedane studies en actuele beroepsbezigheid. Verder kan betrokkene niet aantonen ook maar eenmaal persoonlijk contact te hebben gehad met iemand van het museum. Na contact met betrokkenes zus, legaal woonachtig te Ninove, blijkt betrokkene gerante te zijn van een feestzaal en 3 maand bij haar te zullen verblijven, tegenstrijdig met betrokkenes verklaring en reismotief. Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: duidelijke, onweerlegbare, documenten doctoraatsstudies, contacten museum.”

1.3. Op dezelfde dag wordt een beslissing tot intrekking van het visum genomen. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Geachte mevrouw, K., P. Z.

Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te Brussel Nationaal Heeft / hebben / werd uw visum onderzocht. Nummer (...). het visum is ingetrokken. Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode). Betrokkene verklaart te zijn uitgenodigd door het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika voor een 3 maanden durend onderzoek, haar verblijf hier werd tevens volgens haar verklaringen georganiseerd door het Museum. Het onderzoek kadert in de finalisering van haar doctoraat. Alle documenten die betrokkene voorlegt om haar verklaring te staven zijn echter van een dubieus karakter en moeilijk te controleren op echtheid. Niet tegenstaande het een onderzoek betreft, belangrijk voor haar doctoraatsthesis, kan betrokkene het verloop van het onderzoek heel moeilijk toelichten en blijft zij heel vaag in haar omschrijving ervan noch weet zij hoe haar verblijf er zal uitzien. Betrokkene is zeer onduidelijke over haar gedane studies en actuele beroepsbezigheid. Verder kan betrokkene niet aantonen ook maar eenmaal persoonlijk contact te hebben gehad met iemand van het museum. Na contact met betrokkenes zus, legaal woonachtig te Ninove, blijkt betrokkene gerante te zijn van een feestzaal en 3 maand bij haar te zullen verblijven, tegenstrijdig met betrokkenes verklaring en reismotief. Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: duidelijke, onweerlegbare, documenten doctoraatsstudies, contacten museum.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij. De eerste voorwaarde is vervuld.

2.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Quant à la violation des articles 62 de la loi du 15/12/1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatif à la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation ; de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, du devoir de minutie; Attendu que la décision contestée est illégale en ce qu'elle se focalise sur des doutes quant aux déclarations de la requérante alors que cette dernière s'est longuement expliquée avec la police de frontière concernant le but de son voyage à savoir sa formation au musée royal de Tervuren; Qu'elle a notamment exposé qu'elle est ingénieure en informatique de gestion, qu'elle a un projet doctorale sur la conception de système informatique pour la gestion des données concernant les poissons du parc national de kundelungu. Qu'elle est venue en Belgique afin de suivre une formation au Musée royal de l'Afrique centrale d'une durée de 3 mois dans le cadre de ses recherches d'études doctorales. Elle avait exposé avoir pris contact en ligne avec cette institution. Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les explications fournies par la requérante pour les apprécier à leur juste valeur, d'autant que celles-ci sont susceptibles de modifier sa situation. Alors que personne n'ignore que le musée royal de l'Afrique centrale à Tervuren organise fréquemment des formations intensives de perfectionnement professionnel en recherches pour étudiants en master ou doctorat. En agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet, par ce fait même, une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir. Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci, même en violation de la loi; Alors que, l'administration doit donc avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision. Que si les documents présentés par la requérante pour étayer sa déclaration paraissent aux yeux de la partie adverse douteuse et difficile de vérifier l'authenticité, ce n'est pas pour autant que la requérante est dans l'illégalité. Que si la sœur de la requérante a accepté de l'héberger pendant son séjour de 3 mois en Belgique, ceci est de nature à pallier au défaut de logement occasionné par un malentendu qu'il a eu entre la requérante et la personne de contact à qui elle avait confié la mission de finaliser ce problème de son logement en Belgique. Cette dernière étant injoignable, cette carence ne pourrait dès lors être imputée à la requérante ni constituer une contradiction avec le motif de son voyage. Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique. En l'espèce, l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par la requérante à son arrivée à l'aéroport de Zaventem. Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible. Qu'il y a lieu de retenir un défaut de motivation.

Quant à la violation des articles 8 CEDH, 22 de la constitution belge. La requérante invoque la violation d'un de ses droits fondamentaux en ce que la décision attaquée heurte sa vie privée et familiale avec la seule famille qu'elle a en Belgique, à savoir sa sœur K. qui, par ailleurs, s'est portée garante de l'héberger pendant son séjour de trois mois en Belgique. Que certes, l'objet de son voyage s'avère être une formation de trois mois. Cependant, son refoulement sera psychologiquement préjudiciable à toute sa famille et violera ainsi l'article 74/13 qui stipule que : «Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné» ; Alors que, selon l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme : «Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance»; Qu'à partir de cette disposition, la Cour européenne de droits de l'homme défend une conception large et tolérante de la famille en mettant l'accent sur l'effectivité de la vie familiale. Que ce droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'Etat l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations affectives. Que compte tenu de sa vie privée et familiale en Belgique, son maintien en détention viole l'article 8 de la CEDH et des articles 3 et 5 CEDH qui exigent de surcroît la conformité de toute privation de liberté au but consistant à protéger l'individu contre l'arbitraire (Gebremedhin [Gaberamadhien] c. France, no 25389/05, § 74, CEDH 2007-II, Saadi précité, § 67). Qu'il y a lieu de retenir la violation de l'article cité au moyen.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing tot terugdrijving werd genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en er werd gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Met betrekking tot de formele motiveringsplicht stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke en juridische elementen vermeldt op grond waarvan zij werd genomen. In het verzoekschrift gaat verzoekster inhoudelijk in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen. Bijgevolg blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt en dat dus voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

2.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing zich ten onrechte focust op de twijfel met betrekking tot de verklaringen van verzoekster terwijl zij uitvoerig aan de grenspolitie heeft uiteengezet wat het doel van haar verblijf is, met name een opleiding in het museum van Tervuren; dat zij heeft uitgelegd dat zij een ingenieur in de informatica is, dat zij een doctoraatsproject heeft over de het ontwerpen van een informaticasysteem voor het databeheer betreffende vissen in het nationaal park van Kundelungu en dat zij naar België is gekomen om een opleiding te volgen aan het Afrikamuseum in Tervuren gedurende drie maanden in het kader van haar doctoraatsstudies. Zij stelt verder dat haar zus heeft aanvaard dat verzoekster bij haar zal logeren om tegemoet te komen aan het misverstand tussen verzoekster en haar contactpersoon aan wie zij had opgedragen om een verblijfplaats in België te regelen. Zij wijst er op dat het feit dat deze persoon niet bereikbaar was haar niet kan worden aangewreven en niet als tegenstrijdig met het doel van haar reis kan worden beschouwd. Zij maakt gewag van een manifeste appreciatiefout in hoofde van verwerende partij.

De Raad wijst er vooreerst op dat het bezit van een visum voor kort verblijf de betrokken persoon niet vrijstelt van de verplichting om op het ogenblik van binnenkomst het doel en omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf te kunnen staven. Artikel 6 van de Schengengrenscodex, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen bepaalt in dit verband het volgende:

“Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.”

In de gevallen omschreven in artikel 3, eerste lid, 1° tot en met 10° van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, toch de toegang worden geweigerd en worden teruggedreven (RVS 25 februari 2002, nr. 110.745). De verwerende partij beschikt in deze over een zekere beoordelingsmarge. Verwerende partij kan op grond van artikel 3 van de Vreemdelingenwet nagaan of de vreemdeling aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet op het ogenblik dat hij of zij zich aanbiedt aan de grens, zelfs indien deze vreemdeling over een geldig paspoort en visum beschikt. Dit is in overeenstemming met artikel 8, lid 3 van de Schengengrenscodex dat het volgende bepaalt:

“Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;”

De vaststelling dat verzoekster in het bezit was van een geldig paspoort en visum, sluit dus niet uit dat zij alsnog het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole. Het bezit van een visum type C betekent niet dat verzoekster een recht van binnenkomst heeft, wat ook is neergelegd in artikel 30 van de Visumcode. De Belgische grensinspectie is dus niet als dusdanig gebonden door een voorafgaandelijke beslissing tot afgifte van een visum type C en kan verzoekster vragen het doel en omstandigheden van haar verblijf te rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het doel en de omstandigheden van verzoeksters voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond omdat (i) alle documenten die zij voorlegt ter staving van haar verklaring dat zij in het kader van haar doctoraat door het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika voor een drie maanden durend onderzoek werd uitgenodigd een dubieus karakter hebben en moeilijk op echtheid te controleren zijn; (ii) zij het verloop van het onderzoek heel moeilijk kan toelichten en zeer vaag blijft in haar omschrijving ervan en niet weet hoe haar verblijf er zal uitzien; (iii) zij zeer onduidelijk is over haar gedane studies en actuele beroepsbezigheid; (iv) zij niet kan aantonen ook maar eenmaal persoonlijk contact te hebben gehad met iemand van het museum; (v) na contact met haar zus blijkt dat betrokkene een gerante is van een feestzaal en drie maanden bij haar te zullen verblijven wat in tegenstrijd is met haar verklaring en reismotief en (vi) geen duidelijke, onweerlegbare documenten konden worden overgelegd in verband met haar doctoraatsstudies en de contacten met het museum.

De vermelde motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, met name in het politieverlag van 3 oktober 2021 dat het volgende vermeldt:

“7. Vaststellingen en info:

-Betrokkene verklaart naar België te komen op uitnodiging van het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika en dit voor een onderzoek teneinde haar doctoraat te finaliseren. Zij kan hiervan een uitnodiging voorleggen, evenals een attest voor een toegewezen logement. Betreft hier echter slechte kopieën, schuine tekst, verschillende lettertypes,... en dus van een twijfelachtig niveau.

-Wanneer wij betrokkene doorvragen naar hoe haar onderzoek zal verlopen, herhaalt zij (en dit herhaalde malen) de zin ‘un séjour de recherche d’étude’. Achteraf bij controle van de handbagage van betrokkene, blijkt deze zin te zijn neergeschreven op een blad (zie bijlage). Betrokkene kan verder geen enkele toelichting geven hoe haar verblijf en het verloop van haar onderzoek er zal uitzien. Zij heeft geen uitgeschreven programma/handleiding. Buiten het gegeven dat het onderzoek over ‘vissen’ gaat, blijft haar uitleg hierover zeer karig, dit toch gelet op het feit van het niveau van het onderzoek (doctoraatsthesis !!).

-Betrokkene is zeer onduidelijk over haar gedane studies en actuele beroepsbezigheid. Zij verklaart enerzijds ingenieur in de informatica te zijn, daarna ‘conception informatique’ op graduaat niveau. Ondanks dat betrokkene heel veel documenten bij zich draagt, kan zij ons (behalve een versleten document) niets voorleggen welke haar studieniveau / professionele bezigheid aantonen.

-Betrokkene beweert, na lang aandringen, éénmaal persoonlijk contact te hebben gehad met het Museum, Mevrouw M. V. N., in juni dit jaar. Zij kan dit niet aantonen op haar gsm, noch beschikt zij over een gsm nummer van M. V. N., noch van een ander contactpersoon van het museum.

-Wij trachten telefonisch contact op te nemen met het Museum op alle ons beschikbare nummers doch krijgen hier nergens iemand aan de lijn, zodoende krijgen wij geen bevestiging van de opgestelde uitnodigingen.

-Betrokkene wordt opgehaald door haar nonkel en NIET door iemand van het Museum. Zij verklaart dat haar zus hier woont en kent haar adres en telefoonnummer exact uit hoofd. Haar zus betreft K., M., wonende te 9400 NINOVE,(...).

-We nemen telefonisch contact op met de zus (...). Zij deelt ons mee dat haar zus inderdaad hier op bezoek komt en bevestigt het verhaal van de thesis zonder hier meer uitleg over te kunnen geven. Wel kan zij ons vertellen dat haar zus in Kinshasa werkt als gerante van een feestzaal. Haar studies doet zij hier sporadisch naast. Volgens de zus zou betrokkene nu 3 maanden wij haar intrekken; een kamer werd reeds voorzien. Haar man haalt haar op. Deze versie verschilt met de versie van betrokkene welke ons verklaart in een logement te zullen verblijven.

Bij nazicht in BELVIS blijkt betrokkene reeds tweemaal een visumaanvraag te zijn geweigerd. Op 01.09.2017 door de Griekse autoriteiten voor toerisme en op 18.09.2019 door de Zwitserse autoriteiten voor familiebezoek. Betrokkene ontkent dit eerst verschillende keren; uiteindelijk bekent zij deze weigeringen.

-Betrokkene is in het bezit van 2550 \$ cash. Een toch wel groot bedrag gelet op het feit dat zij beschikt over een beurs welke alle kosten zou dekken.

-Betrokkene heeft geen vaccinatiecertificaat.

Gelet op alle voorgaande hebben opstellers zeer ernstige twijfels omtrent de echtheid van het verhaal van betrokkene.

Het is de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland bezoek(t)(en)."

Er mag van verzoekster als doctoraatsstudente redelijkerwijze verwacht worden dat zij substantiële toelichting kan verstrekken over het onderwerp van haar onderzoek in het kader van een doctoraat en dat zij duidelijk is over haar gedane studies en beroepskeuzes. Uit het verslag blijkt dat zij, gevraagd naar het verloop van haar onderzoek enkel kan toelichten dat het over vissen gaat en dat zij verschillende malen herhaalt dat het om "un séjour de recherche d'étude" gaat maar geen verdere toelichting kan geven. Waar verzoekster stelt dat zij uitvoerig het doel van haar reis en de opleiding bij het Museum van Tervuren aan de politie heeft toegelicht, blijkt dit geenszins uit het administratief dossier en kan dit bijgevolg niet worden bijgetreden. Uit het politieverslag kan weliswaar blijken dat zij verklaarde dat haar onderzoek over vissen gaat, maar dat haar uitleg hierover verder zeer karig blijft. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat zij zou hebben uitgelegd dat het om de creatie van een informaticasysteem voor het databeheer van de vissen in het nationaal park van Kundelungu zou gaan. De Raad kan slechts vaststellen dat dit niet blijkt uit het politieverslag noch uit de vragenlijst die haar op de datum van de bestreden beslissing werd voorgelegd maar die zij weigerde in te vullen. Zoals terecht opgemerkt in de nota van verwerende partij brengt verzoekster ook 5 dagen na het verstrijken van de beslissingen geen documenten bij met betrekking tot haar doctoraatsstudies waaruit zou kunnen blijken dat deze betrekking hebben op het databeheer van de vissen in het nationaal park van Kundelungu. Deze postfactum verklaring waarmee de verwerende partij geen rekening kon houden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en die ook in het verzoekschrift noch ter terechtzitting verder met geen enkel document wordt gestaafd, is dan ook naar het oordeel van de Raad niet van aard om een ander licht te werpen op de voormelde motieven van de bestreden beslissing. Zij weerlegt daarmee geenszins de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat zij erg weinig weet te vertellen over haar onderzoek en dus het doel van het voorgenomen verblijf.

Dat haar zus het op zich heeft genomen om haar onderdak te bieden gedurende haar verblijf in België omdat er een misverstand zou geweest zijn met verzoeksters contactpersoon in België die voor haar logement moest zorgen, is opnieuw een postfactum verklaring die verzoekster voor het eerst in het verzoekschrift opwerpt. Dit is evenwel evenmin van aard om de voormelde motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekster gaat met deze uitleg immers totaal voorbij aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing, gesteund op het administratief dossier, dat zij niet weet hoe haar verblijf er zal uitzien. Er kan redelijkerwijze van verzoekster verwacht worden dat, indien zij, zoals haar zus verklaarde, drie maanden bij haar zus in Ninove zou intrekken, terwijl zij een, overigens niet gedagtekend document van het Museum van Tervuren bijheeft waarin wordt vermeld dat voor haar een kamer is gereserveerd in Tervuren, zij minstens zou aangeven dat zij niet haar intrek zou nemen in de voor haar gereserveerde kamer in Tervuren. Hoe dan ook blijkt uit het administratief dossier dat haar verklaringen hierover, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, tegenstrijdig zijn met de

verklaringen van haar zus. In dit verband stelt de bestreden beslissing ook op goede gronden vast dat verzoeksters zus aan de grenspolitie verklaarde dat verzoekster een garante is van een feestzaal en blijkt uit het administratief verslag ook dat verzoeksters zus het verhaal van de thesis bevestigt zonder hier meer uitleg te kunnen geven.

Zelfs al kan verzoekster worden bijgetreden dat haar niet kan worden verweten dat de contactpersoon van het Museum van Tervuren niet bereikbaar was op het ogenblik dat de grenspolitie deze persoon contacteerde; wijst de Raad er op dat, in het licht van verzoeksters vage verklaringen over het doel en omstandigheden van haar verblijf, de grenspolitie terecht heeft besloten dat deze onvoldoende zijn aangetoond..

Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier en het politieverlag ook blijkt dat verzoekster een handgeschreven briefje bij had waarop is vermeld *“*objectif de voyage – un séjour de recherche d’étude qui est organisé par musée royal de l’afrique centrale. * A quoi sert tes études! Comment conserver les populations de poissons et les protéger”* terwijl uit het verslag blijkt dat zij, doorgevraagd naar hoe haar onderzoek zal verlopen, herhaaldelijk de zin *“un séjour d’étude”* vermeldde, wat de vaststelling dat zij quasi niets weet te vertellen over haar onderzoek nog verder versterkt.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing artikel 19 van de Vreemdelingenwet schendt; aangezien zij haar recht op terugkeer uitoefent op basis van paragraaf 2 van deze bepaling, wijst de Raad er op dat artikel 19, § 1 de vreemdeling die een houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende een jaar het recht op terugkeer verleent, en dat artikel 19, § 2 bepaalt dat de in paragraaf 1, eerste lid bedoelde vreemdeling die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft of de in paragraaf 1, tweede en derde lid bedoelde vreemdeling die zijn recht op terugkeer heeft verloren; tot terugkeer in het Rijk kan worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Uit het administratief dossier blijkt niet, noch toont verzoekster aan dat zij houder is of is geweest van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning, zodat niet kan worden voorgehouden dat zij een recht op terugkeer uitoefent. Aangezien artikel 19 van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is, kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op de schending ervan.

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen verwanten enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudi/Frankrijk, § 34; eveneens: EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De kernvraag is in wezen: is er sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie? Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen meerjarige zussen.

In casu kan de Raad verwerende partij volgen waar zij stelt dat verzoekster er niet in slaagt het bestaan van een beschermenswaardige relatie aan te tonen. De Raad stelt vast dat het in casu om een eerste toelating gaat en niet om de beëindiging van een voortgezet verblijf. Volgens het politieverlag is het de eerste keer dat verzoekster een Schengenland bezoekt, wat niet wordt betwist door verzoekster. Hieruit blijkt dus dat verzoekster nooit eerder haar in België wonende zus bezocht. Hieruit blijkt in elk geval dat verzoekster nooit een privéleven heeft ontwikkeld in België aangezien zij er nooit voordien heeft verbleven. Verder maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij een band van afhankelijkheid heeft met haar zus. De loutere vaststelling dat zij bij haar zus zou verblijven toont dit niet aan, nu zij voor de voorgenomen periode van drie maanden 2550 dollar cash bij heeft, wat een groot bedrag is voor dergelijk korte periode en uit de door haar voorgelegde documenten verder ook blijkt dat zij over een beurs zou beschikken van het Museum van Tervuren. Door louter te stellen dat de bestreden beslissing haar privé- en gezinsleven met haar enige familielid in België, met name haar zus, aantast, toont verzoekster niet aan dat zij een gezinsleven in België heeft en dat verwerende partij dit ten onrechte niet in aanmerking zou hebben genomen.

Gelet op het ontbreken van elementen die een begin van bewijs vormen van een band van afhankelijkheid, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat zij heden in de zin van artikel 8 van het EVRM een gezin vormt met haar zus. Zij maakt verder geen gewag van andere familieleden in België. Nu verzoekster geen beschermingswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, is bijgevolg ook geen belangenafweging van de concurrerende belangen van verzoekster noodzakelijk. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert ook de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar licht deze niet verder toe. Gezien het betoog met betrekking tot de bescherming van het gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, volstaat een verwijzing naar de bespreking van de opgeworpen schending van deze verdragsbepaling. Wat de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet betreft, kan niet aangenomen worden dat de bescherming die deze grondwetsbepaling biedt verder zou gaan dan de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, kan dit ook niet worden vastgesteld van artikel 22 van de Grondwet.

Verzoekster voert nog aan dat haar vasthouding de artikelen 8, 3 en 5 van het EVRM schendt. De Raad merkt op dat verzoekster hiermee in wezen de vrijheidsberoving van verzoekster aanvecht. Op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet staat tegen de beslissing tot vasthouding enkel een

beroep open bij de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding bij gebrek aan rechtsmacht.

Gelet op het voorgaande acht de Raad de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekster haar reismotieven en verblijfsomstandigheden onvoldoende kon aantonen niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig noch disproportioneel. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of niet correcte feitenvinding. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout of machtsoverschrijding aangetoond.

Met betrekking tot beslissing houdende intrekking van het visum stelt de Raad vast dat de intrekking van het visum op haar beurt haar juridische grondslag vindt in artikel 34.2 van de Visumcode. De Raad stelt vast dat geen schending van deze bepaling wordt aangevoerd, noch wordt in het verzoekschrift uiteengezet hoe deze beslissing de in het enig middel vermelde bepalingen en beginselen schendt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde die moet zijn vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

K. POLLET